Posamezna številka 40.

Poštno tek. račun. - Conto corrente con la pos

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via G. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik Franc Podberšič. — Cena oglasom: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. —80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II. GORICA, dne 1. oktobra 1923 št. 28.

Prebrisani tat in nerodni policaj.

Da ne mara dela, da je potepuh
to že otrok vsak ve; Marko - je lenuh!
Ukradel si je vrečo, ho, to zdaj beži,
policaj Cefizelj pa za njim leti.

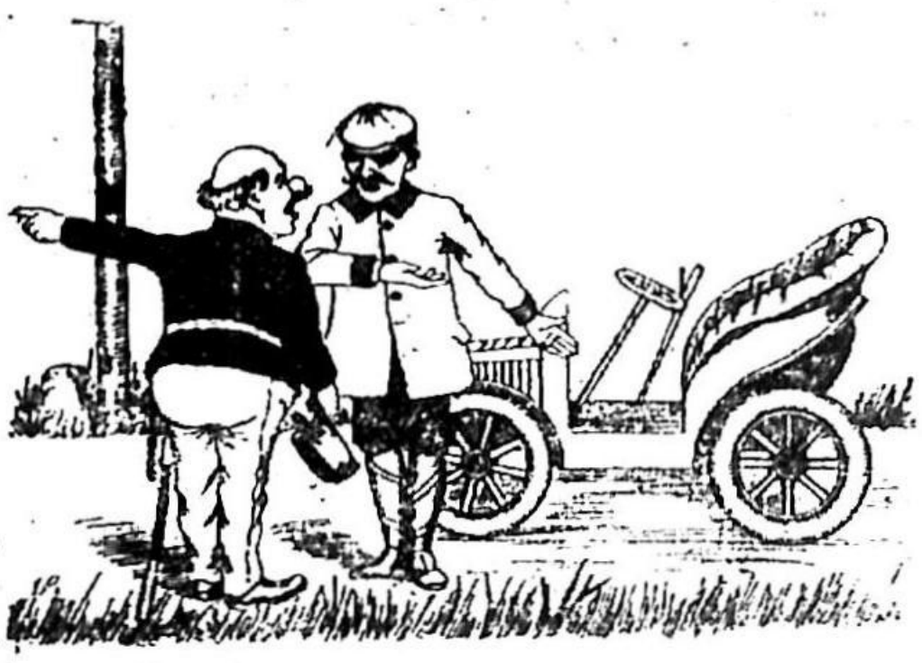

Toda Uzmi Marko res je dobrih nog,
debel je Cefizelj, višek vseh nodlog.
Dobro, da šofer brez dela tam stoji,
hitro ga poprosi nagle pomoči.

Hej, to zdaj je pihal in brnel motor,
skakal, se obračal, trobil kakor nor,
čuri - zdaj se, Marko, zdaj po tebi bo -
če Cefizelj najde te, vzame ti glavò.

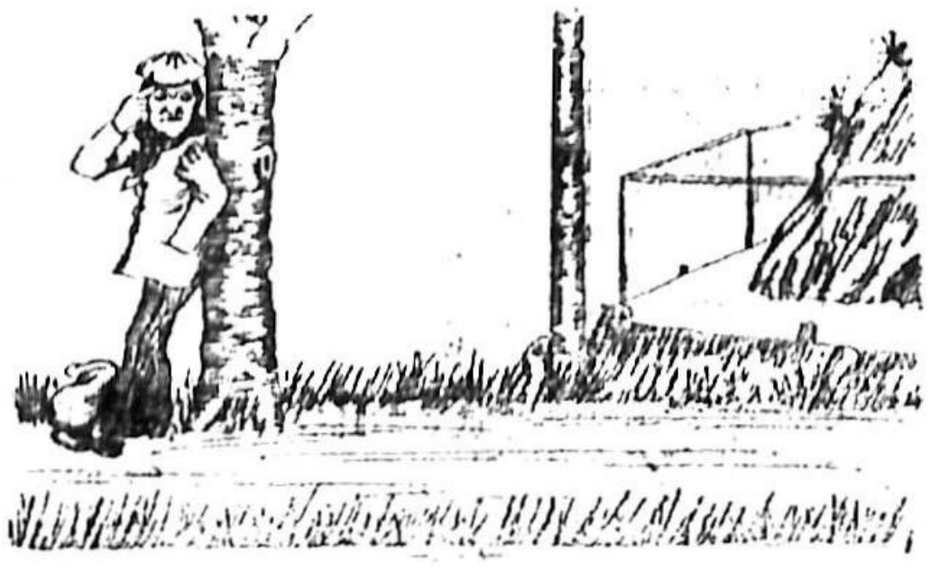

A bistra misel šine mu v glavo pravčas,
postavi za drevò se in skrije; to bo „špas".
Ko avto pridrvel bo, ustavi se takoj
in potlej se zgodi vse, to bo polom in joj!

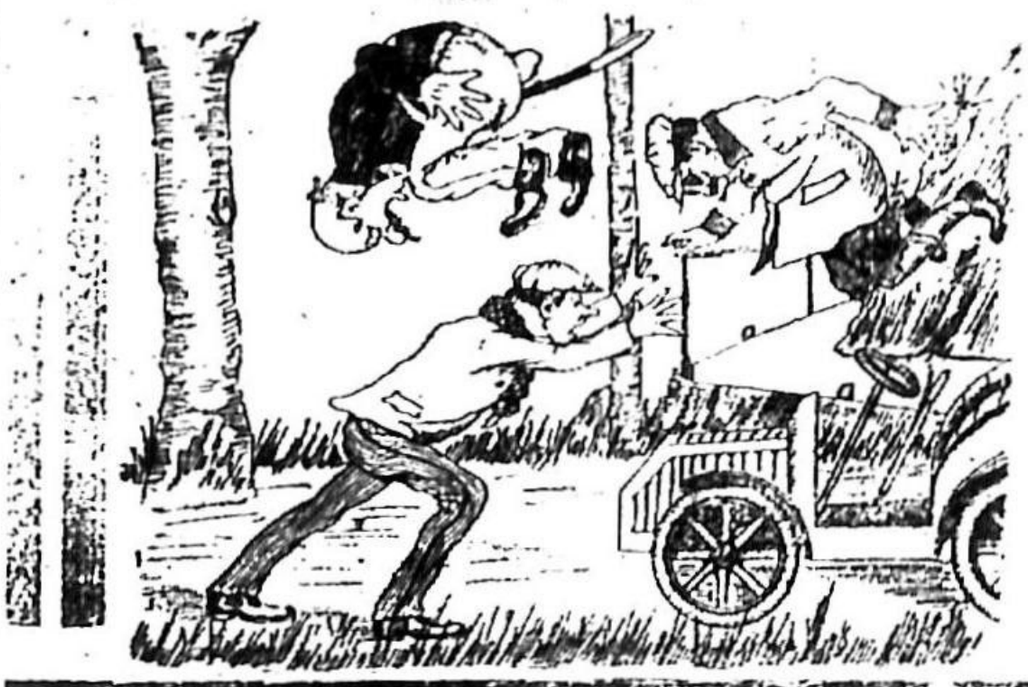

Toj, toj! že se bliža, sam plane jim nasprot',
brž se avto ustavi, o kam pa Vi, gospod'.
Se drugi in Cefizelj in šofer na tleh,
se praskata po koži, ju zbada po kostéh.

Marko pa na avto, hi hop! že več ga ni,
pač semkaj od ovinka zdaj kapo še vihti:
Pozdravljen, oj Cefizelj, ohrani žakljič moj,
vse raje imam avto, ki teče, da je joj.

M. L.

Sultanove sanje.

(Satira).

Sultan Soleiman je bil pameten vladar. Bil je ljubljenec preroka in Allah ga je preobilo z darovi.

Edina njegova slabost pa je bila ta, da je hotel pregnati svojo slabo voljo s tem, da je skoro vsak dan igral s svojim velikim vezirjem. Videti pa je bilo, da je bil veliki vezir Mehmed še večji ljubljenec Allaha, kajti vsak dan so se mu polnili žepi cekinov, ki jih je Soleiman zaigral.

»Dejstvo je«, pravi Mehmed, »da je to človeku že vnaprej prisojeno. Allah je velik.«

Soleiman pa ni bil popolnoma tega mnenja, a vendar je dejal: »Allah je velik, toda povej mi, moj veliki vezir, kakšno mnenje imaš o mojih sanjah, ki se vsako noč ponavljajo, specijelno pa še o tebi.«

Mehmed je že delj časa pričakoval od Soleimana, ki se je privatnim potom tudi že izrazil, odlikovanje vsled njegovih modrih naredb v vojski in je takoj sklenil svetovati mu po sanjah, misleč da se tiče, njegove promocije.

»Ljubljenec Allahov«, tako je pričel Mehmed, »zapovednik solnca, lune in zvezd, čuj me. Prerok marsikrat navdahne človeka v sanjah. Allah je velik. On po svojem preroku pokaže s prstom, kako in kedaj se zamore udejstviti stvar, o kateri se sanja. Marsikrat je celo koristno in potrebno, da se ravna po teh migljajih. Povej nam na kak način se maščujmo, pohvalimo ali obdarimo različne čine. Povej tedaj Soleiman tvoje sanje, Allah je velik.«

»No poslušaj tedaj,« pravi Soleiman.

»Sanjalo se mi je, da sem neki večer, ravno tako, kakor danes zaigral precej veliko svoto cekinov, ki so smuknili v tvoje dolge žepe. Naenkrat pa me pograbi jeza, ter sem ukazal, naj ti pri živem telesu kožo olupijo. Nato sem se prebudil in ne gre mi ta sen več iz spomina. Svetuj mi, o Mehmed, pomen teh sanj.«

»Ljubljenec paradiža, Allah je velik,« je govoril Mehmed, »toda čuj o vladar vernikov, da prihajajo marsikrat sanje iz pekla, da človeka preiskušajo, ali celo pogubijo in stem križajo resnične besede preroka. Radi tega ne veruj vedno sanjam, marveč le v redkem slučaju. Allah ti bo to sam razodel, kajti Allah je velik.« Vspeh sanj se je kmalu pokazal. Soleiman ni izgubil nobene partije več — in Allah je ostal velik.

NEMOGOČE.

Zdravnik je preiskoval bolnega Jurčka ter mu dejal:

»Pokaži ven jezik, pridkan!«

Jurček je nato pokazal jezik, kolikor se mu je dalo.

»Ne, Jurček, pomoli ves jezik vun!«

Jurček jokaje: »Ma, saj ne morem, ker je pritrjen v ustih!«

Kje je tapetnik?

Borštnikova gospa je imela vse križem razmetano v sobi. Imela je tapetnika doma. Komaj je čakala, da zgotovi delo. Ker je bil pa ponedeljek in ponedeljek je navadi za delavce rad „plav," se je tudi tapetnik skril.

Povejte kje je! Kdor priloži 2 lire, dobi od Narodne knjigarne v Gorici ulica Carducci 7. v hiši Ljudske Posojilnice knjigo.

Adam Milkovič:

Kvante o Matičku.

Dragi bralci in bralke! Povedati vam hočem resnično zgodibco, oziroma klobaso o ženinu Matičku. Ako bi me kdo slučajno zasačil na laži, naj blagovoli o tem obvestiti Matička samega, ki stanuje sedaj v Ljubljani št. 0, v katori ulici tega Vam »žali Bože« ne morem povedati. Potem mu že dokažem, namreč Matičku, ki dolgo ni vedel ali je »babca« ali »mandelc«, da je vse.... resnica. Sicer pa tudi Čuk, kateri ima povsod svoj nos, lahko prisežе pri »kranjski klobasi«, da je vse resnica.

Torej pričnimo! Neusmiljeno je pripekalo solnce. Žgalo je tako hudo, da se je kar kadilo. Tako vsaj pravijo, jaz ne vem če je res, ker sem takrat ravnu čuku »hohcefilinder« oziroma »hohcelinder« v eni izmed ljubljanskih trgovin kupoval. Pravijo pa, da se je uresničilo ime bela Ljubljana, namreč gotovo ne vsled snega, marveč vsled..... prahu. Vse je bežalo iz mesta. Vse, vse, kar le lejze inu gre, bi rekel Ribenčan. Zlasti pa gospodje s plešastimi »čeladami«, oziroma, ako se hočemo lepše izraziti, glavami, blesketajočimi se v solnčnem žaru, kakor nov cekin za deset kron, so bežali pred solncem, kakor bi slutili, da mu delajo konkurenco. Kratko rečeno, bila je prava suša v Ljubljani. Cestni kanali so požirali v nenasitna žrela mesto pijače suh — prah. Edino, kar je bilo, je in ostane, so hišni vogali, ki so v tem oziru protežirani, ker skrbi zanje pasja družba, da ne razpokajo vsled prevelike suše.

Bilo je torej vroče. Tudi Matičku, ki je služil za hlapca že dolgo vrsto let pri Slamo, oziroma pri Salamojedniku v Ljubljani blizu »Figabirta«, se je zdelo prenevmno v taki vročini premetavati sneg, pardon... premetavati gnoj. Vrgel je lopato od sebe ter se zleknil mrmraje za svinjak.

Užaljeno je stiskal pesti ter godrnjal:

»Pr — miši — štefecen, na boš Janez kaše pihu. O ne ne boš, pa za pr — miši — na štefletencug, d ja naboš. Bom jest tlela sam garou s praznm želodcam, o krucenezar banda fix, na gaugah, druh se baja pa ukul vuzil. Pr — miši makaroin mar že tlela za sodnakom pršiče pušlušam, k krulja kukr na akort. Mislm pa, da jim skuz želodec uleče. Zatu pa greja repova tku u lft, k jih veter gor prvzdiguje. Bogataš se pudi, k je preveč st, tlela lačen pršič pa tud. Na nazadnje jih je pa še hec gledat. Mislim preplet, da maja post, kuker jest, k še ud zjutri nism nč za pud zob dubiu, saj več kukr enga tku nimam. Pr — miši — štefecen. Si nism na pržgan žup prplavu.«

Tako je godrnjal Matiček lačen in utrujen. Stiskal se je za želodec, ki mu je kruhil še žalostnejše nego prešičji rilci. Ker sem preje že ravno omenil Salamojednika, Vam povem od kod to ime. Saj užaljen ne bo, ker je hvala Bogu že na onem svetu, kjer ni ne slame ne salame. Nekoč se je namreč hvalil, da zajtrkuje slednje jutro svežo salamo. Šaljivci in zlobneži so pa dobro vedeli, da je to »bau-bau«, zato so mu nadejali nekateri ime »Salamojednik« drugi »Slamojednik«. Sicer pa naj bo eno ali drugo. Salamojednik ni bil, Slamojednik pa menda tudi ne, ker še čuk, ptič prve vrste ne zajtrkuje slame.

Povrnimo se raje k Matičku, ki ni bil ne eno niti drugo. Mesto slame mu je bil ljubši krompir, ker je vedel, da se za salamo lahko pod nosom obriše.

Oglejmo si ga malo bližje. Kar se tiče njegove zunanjosti, bi omenili sledeče: Česal se naš mož ni nikdar, to pa ne vsled potrpežljivosti, marveč vsled las, katerih je imel malč. V tem oziru, je tekmoval s svojim gospodarjem. Matiček je bil širokopleč mož. Marsikateri strahopetec si je moral preobleči perilo doma, ako se je sprl ž njim. Gledal je bistro, kakor star maček napol na drugem svetu, ki vidi z enim očesom miš z drugim pa sam sebi v prazen želodec. Tako je tudi Matiček videl z enim očesom Berlin, z drugim pa Pariz. Bil je torej krivogled (da ne bode prosim kdo čital »zvezdogled«.) Ko je naš Matiček hodil, se je nekoliko zibal. To pa vsled tega, ker je imel eno nogo predolgo, ali pa eno prekratko. Bil je v tem oziru časten član šepaste človeške družbe.

Ker je velikokrat slišal, da je alkohol strup, se je zato zavzel in ga hotel na vsak način vničiti. Uničeval ga je pa vsako nedeljo. Seveda, ako je imel denar. Kot plačilo za njegov trud je dobil nos podoben kumari, pa še ta bi morala biti precej gnila, da bi ga lahko nadomestovala.

To bi bile torej telesne vrline Matička, ki je počival v senci za svinjakom, kot je bil dolg in širok. Gledal je pred se, jezil se nad muhami, ki so mu v enomer sedale in plezale po nosu, kakor pred kratkim nadležni »paštašut - komarji« po Triglavu. Ker je bil Matiček krivogled, je menda videl še enkrat toliko muh, kolikor jih je v resnici bilo. Ko jih je podil, je često udrihnil mesto po muhi, po kumari oziroma nosu. Bliskoma mu je šinil v glavo strašen dogodek iz mladih let, katerega je pripovedoval prejšnji dan prijatelju Petetu. Spomnil se je srečnih dni ljubezni, ki so skopneli kakor sneg pred pomladanskim solncem. Spomnil pa se je tudi groznega strahu, katerega je doživel nekoč, ko je bil povabljen k njegovi že zdavna pozabljeni nevesti Špeli. Na večer namreč, ko je legel k počitku ga je objel tak strah, da ko bi bil preje vedel, bi ne bi bil prišel. Ko se je vlegel v posteljo se mu je zdelo neko škripanje zelo sumljivo, vendar je kljub temu skušal zadremati. Toda vse zaman. To škripanje ga je tako presrašilo, da je planil s postelje. Gledal je pred se, prisluškoval, a bilo je vse mirno. Vlegel se je zopet da bi zaspal. To tajno škripanje ga je popolnoma prevzelo. Groza ga je spreletavala in malo je manjkalo, da jo ni odkuril, odkoder je prišel. Zopet je skočil s postelje, prižgal luč — zopet nič. Pogleda pod posteljo in kaj vidi? Tam je ležala škatljica vžigalic, črez škatljico je bila majhna deščica, na vsakem koncu deščice, pa je čepela ena — bolha. In ti dve bolhi sta se torej kakor je pravil Matiček, toliko časa »guncale« ali »uičkale« in škripali, da sta biia Matič k in postelja premočena. Matiček vsled strahu, postelja pa vsled Matička. Če je bila to resnica ne vem ... Morda se je Matiček zlagal, ali pa sem se zlagal jaz.

I WAS NET.

Krašovec je imel v vojnem času priliko ogledati si dunajsko mesto. Iznenaden videč toliko palač, se je pri neki ustavil in vprašal mimoidočega Dunajčana:

»Prosim gospod, čegava je ta palača?«

»I was net« (ne vem) je odgovoril ta.

Četrt ure pozneje je ugledal krasno kočijo upreženo s štirimi konji, ter zopet vprašal nekega gospoda:

»Čegava je ta kočija, gospod?«

Nagovorjeni tudi ni znal slovenščine in odgovoril enako v svojem narečju:

»I was net.«

Gredoč mimo krasne vile je vnovič vprašal: »Čegava je ta vila«, nakar je zopet sledil odgovor: »I was net!« Popoldan pa je zrl na krasni mrtvaški sprevod na ulici in vprašal nekega stražnika: »Kdo je ta mrlič, ki ga peljejo s tako slavo na pokopališče?«

»I was net!« je odgovoril stražnik.

»Pej si vendar ankret krjepov, uohlast te mječi,« je vskliknil krašovec, ki je bil gotov, da je bil »*I was net*« velik milijonar.

VEDEŽEVALKA IN SLUŽKINJA.

Vedeževalka je razprostrla karte po mizi in dolgo premišljevala. Slednjič pravi:

»Deklé moja, iz vseh kart je razvidno, da imate gorko ljubezen. V srcu imate ogenj, ki Vas hoče ugonobiti...«

»Res, in znate kako naj temu odpomorem?«

»Poročite kakega ognjegasca!«

ZA ČASA KOLERE.

Na kolodvorski restavraciji je obedovalo toliko ljudi, da nibilo niti enega praznega stola. Nek potnik, ki je dejal, da je lačen kot pes, je vstopil v restavracijo in na mah spoznal siten položaj. Nakrat pa mu švigne dobra ideja v glavo. Z obema rokama se je prijel za trebuh in neusmiljeno zatulil. »O joj! O joh, kako me zvija: po meni bo!« — V petih minutih je bila restavracija prazna.

MED ZAKONSKIMA.

On: »To noč se mi je sanjalo, da je tvoja mati umrla.«

Ona: »Zlehtnoba, zato si se tako krohotal v spanju«, se je zadrla jezno nad njim.

NA KONFERENCI V LAUSANI.

Delegati globoko zamišljeni z napolnjenimi torbami se sprehajajo gori in doli. Predsednik otvori sejo z besedami: »Prosim gospode delegate, da vzamejo prostor.« Na ta poziv so se turški delegatje spogledali, na tihem posvetovali, nakar je njih glavar slovesno dejal: »Gospod predsednik za to točko nimamo posebnih navodil, zakar moramo poslati v Carigrad našega kurirja.«

Seja je bila odložena.

Ošabnost bogov - denarja.

Po dvorani v restavraciji: šeta v vojni obogateli verižnik Požrešnik, te dela hrup da se v sosedni sobi gostje pritožujejo.

Restavrater (bahaču bogatinu): „Oprostite gospod, da Vas opozarjam, da Vi niste sami tu!"

Bogatin: „Tako, pulepenec, ako Vam ni prav, kupim Vaš hotel, pa Vaš vržem na trebuh ven."

* * *

Sin (ošabnega milijonarija): „Papa nocoj se mi je sanjalo, da so sami stotaki deževali."

Oče: „Stamuj se Maks, take sanje imajo le **revni ljudje.**

* * *

Bankirjev tajnik: „Jeli gospod tajni svetnik doma." Naznani bi mu rad, da je dobil pol milijona na borzi."

Soproga: „Pustite to! Danes je malce bolan in ga vsaka **malenkost** vznemiri."

* * *

Odvetnik: „Čudno, da niste tudi Vi v reki utonili?"

Bogataš: „Kaj še! Imel sem toliko prisotnosti duha, da sem svojo **listnico** proč zagnal."

* * *

Po obedu je daroval svojim gostom denarni bog vsacemu po eno fino in drago cigaro s pripombo: „No, kako se Vam dopadejo **moje smeti?**"

* * *

Kompanjon: „Pri zadnji špekulaciji smo namesto dobička, zgubili 100 000 lir."

Milionar: „No vendar enkrat ena **malenkostna izpremememba!**"

* * *

Bankirjevi soprogi se je posrečilo pregovoriti soproga, da ji je kupil automobil.

On: „Vidiš, kaka druga bi morala pasti parkrat poprej v omedlevico."

* * *

Nevesta (ki je zarezala v skorjo drevesa svoje ime): „Avgust, svoje ime sem zarezala v ljubje, toda če drevo posekajo...?"

Sin Bankirja: „Za vsak slučaj in iz previdnosti, bom kupil gozd."

* * *

Bogataš je izgubil zlato uro na promenadi ter oglasil v listu sledeče:

„Zgubjena sinoči zlata ura, vrednosti 5000 lir. Pošten najditelj, dobi poleg ure zlato verižico iste vrednosti."

* * *

Sodni svetnik: „Zakaj ne prenesete Vašo blagajno v spalno sobo?"

Bogataš: „A kaj, še tega je treba, da me po noči tatovi motijo v mojem snu!"

* * *

Čukov koledar bo obsegal 150 strani humorja za poč't. Naročajte se vnaprej pri upravi Čuka s tem, da pošljete L. 3.20.

TINE MPA MIHA.

Tine. Jest n' 'vom neč bež čakau. Dast cajta žie dilam mpa skrbim tu pr hiš. Zdej se moram aženit sm že dast star.

Miha. Bejm čakaj tje da a.'» vienta.

Tine. Ki nejč buom čakov.

Miha. So biš. De pujde enkrt ta bejč dila naprej, mpa de mi da mat grunte. Patle se oženm še jest. Bom že dabiv ana baba či.

Tine. Ki prabš, de parečeje ldije, ka vzamem una Micka gare.

Miha. Bejn, ki t' nejč parečeje, se bodo vsi, de pujdeš gare.

Tine. Ja ki nejč, men se zdi lipa, se ifi abena čeča tku lipa kakr ana.

Miha. Ja praviš, pa tud jest se bom ažen'u, kadr buom enkrat dabiv grunte v svoje pest. Se biš, de su že dast star. Jemam že 46 lit n' še par miscev pa vrhu.

Tine. Ja tuste pa ris. Jemaš pa čist prou. Kera baš vzev pa ti?

Miha. Sn mislu na Špelca, pa ni zame, no patle sn mislu na Marička ta tršasta, pa na vim, če me če, ka je nism pa prašu. Če na bo ana bo pa ta druga, je že tku.

Tine. Ki nejč. Mrička je lipa čeča. Le prašaj je, če te če, ka je ti češ.

Miha. Se sn ji že niki aminu, sn djav, de če b'me tila za va pustu.....

Tine. Bejn, ki sama a pustu, za cila življnje je pros....

Miha. Se mislm, de me jema mala rada.

Tine. Le reč ji, de je jemaš rad ad skuz, ka je še paznov nis.

Miha. Sej ris. Buh t' palonaj Tine. Ti pa še ta prava pagruntaš.

Tine. Adije, Miha!

Miha. Z Bugam!

TI AMO, MIO TESOR.

Po cesti beli dol in gor,
kjer drevje se vrsti,
šepet — »te amo, o tesor«,
skoz lajež psov drhti.
Je lepa poezija noč,
se pesem žal glasi,
šepet, čuj, zdaj še bolj je vroč:
»Ti amo anche mi!«
Čuj, v dalji se oglaša Čuk,
svarilno dviga glas,
svari te tale tožen uk,
dekle, zdaj je še čas....
Po cesti beli dol in gor,
»tesor«, »amor« in žabji kvak,
a če izgine kdaj »tesor«,
to šele bo pravi — vrag.

MED PRIJATELJI.

Frsk: »Po mojem mnenju je tepec najsrečnejši človek na svetu.«

Trsk: »Blagor tebi!«

PRED POROTO.

Sodnik: »Dokazano je, da so bili bankovci, ki smo jih našli pri Vas v resnici tudi ponarejeni in tiskani v Vašem stanovanju. Kaj mislite navesti v Vašo olajšavo?«

Ponarejevalec: »Sklicujem se na prostost tiskal«

Odkritosrčnost.

„Ona sedeč na skalini: „Povejmi dragi Edvard, ali me poročiš v resnici le radi premoženja, kakor pravijo ljudje?"

On: „To je nesramno obrekovanje. Jaz sem tako velik nasprotnik denarja, da ti slovesno obljubim, da bom v enem letu vso tvojo doto zapravil."

HACIJSKE PUNČKE V ZAJEVŠJU.

Punčke so v Zajevšje šle,
kjer je bil najlepši ples,
bi fante rade videle,
so vsi od fare prav zares.
Pepca, Micka, Špela, Tončka,
vse so bile zgodaj tam,
še Karlina in Johana,
da bi čule tamtaram.
Še nektera rada šla bi,
a jo mučil zobobol je,
tudi mamica je bila
le premočno slabe volje.
A na plesu prav lepo
je bilo, luštno, da je kaj,
so se vrnile res kasno,
a kdo na to »porajta« naj.
Kaj potem doma je bilo,
nobena tega ne pove,
ostalo skrito bo ljudem,
če Čuk na palci ne izvé.

Mariji z Rojana.

Šikome ste začiela prou in ordine korešpondirat, škuzirajte če Vam dan leteli še amuo rešpošto. Vi česte perforca šrajat pu sluvensku, ku se vide, pej Vam na stuji prou ne rujansku jenu nanka lublansku. Ma, kara muoja Marija, mi znamuo šrajet koker česte, use jezike sveta, ku tisti portabagalji na stacijuone centrale, ke se je lementou, de dela taku slab servicio uon, ke zna piet jezikou. Jest, kuriožo, sem ga uprašou, katiere jezike zna. Čujte, kej me je uodgovoru: — »So napoletan, so el milanese e el sicilian, el bolognese e el triestin e se propio occori anca el italian!«

Tulku de se nesm oudkriu pri take glave! Pruosu be Vs, de mi puveste če je tista putugrafia muoja, zakaj mi taku malu šumilicra. Jest kadim fajfo jenu ne španjulete! Znaste vi tistu uod tistega guardje, ke je pu Korše zjau zad za fatm: »Ej, karo šjor, andove koro mi?« Smuo buožec; smuo! Pena ke vidi an Kranjc Trst vze na zna več šrajat pu sluvensku jenu predaja biži za rižil Pej kaku je poj kej, šinjorina? Piste anka kej druzga jenu uočte se vaše šprahe na tihu, se se anka taku zastuopemu! Kaku je kej z Rujanm? Jenu z volteme? A propožito! Sm šlišou, de je uš duobre šintr uod kamuna dau ordine, de muorejo use pupe uod zdej naprej nuoset madajcuo, zakej pravejo, de je fižikato najdu, de amor dela mal de kuor, jenu de se ta bulezen prime! Taša je zazdej desiet liere na letu! Zatu riečte usm pupm, nej tečejo pu madajce dukčer nej še dougih fil!

Druzga za denes nemam! An šaludo.

NA MOSTIČU.

Pod cesto čuj dvanajstih murv potoček mi šumí.
Dekličev par na mostiču, ki čezenj gre, sedí.
Fantje stoje šepečejo se sliši le: »Amor.«
In v murvah tožno lomí se beseda: »Mio tesor«.
Dekleta, ki trenotek prej so pele: »Rožmarin«....
Čuj kako zdaj šepečejo: »Ti amo, mio biondin!«
Ko mimo greš, pozdravíš jih lepo: »Dober večer!«
A one zarudijo vse: »Chi Lei e per piacer?....
O nismo sladkih mi besed, dekliči ljubki Vi!
Za Vas ni v naših ustih med, ki v strup se prelevi!
A pomnite, ko pele Ve še boste: »Rožmarin«....
Zastonj bo vzdih vsak, vsak šepet: »Ti amo, mio biondin!«

Pepi z Rojana!

VOJAŠKO PISMO IZ ALESSANDRIJE.

Fantje voščijo vsem prijateljem in znancem vse mogoče praznike, obilo sreče in dobrega vina v novem letu, da se bomo tudi mi napili, ko pridemo do njega. Dekletom pa želimo obilo zdravja in sreče.

Res je taka pašta šuta,
če preveč se jo nažreš,
še na dom včas pozabiš
in za sebe več ne veš.

ŠKODLJIVA KOPELJ.

Ko sem bil prestavljen za zdravnika v vojnem času v Ljubljano, sem moral lečiti med mnogimi drugimi vojaki tudi nekega trdega dunajskega častnika.

Iz različnih vzrokov sem mu ukazal tudi kopelj. Naslednjega dne se povrnem k njemu, gotov, da mu je boljše. Našel sem ga pa slabšega nego prej.

»Gospod poročnik, ali ste bili v kopelji?«

»Pil, pil kopel aber,...«

»Ste se slabo okopali ali kaj?«

»Kopal ja, pa ne topro...«

»Povejte mi natančneje!«

»Aber jo! Kopel korka pil napravien, jas stopiti s noge noter und hotel vlečeti se mit cela telo. Tista cajt pa sačet orkestron špilati: *Pog ohrani, Pog opfarif....*«

»No in....«

»No in to piti fendar naša Staathimne, in jast salutirati in stati fes cajt na noge pokonce. Sato kopelj škotlifa.«

SOLNČNI MRK.

Stotnik je hotel razlagati nebesne čudeže ob priliki solnčnega mrka, ter dejal četovodji: »Jutri bo solnčni mrk, vojaki naj me čakajo na dvorišču.

V slučaju dežja naj me čakajo pa pod šupo.«

Četovodja je napisal tale *»befehl«:* »Jutri bo na ukaz gospoda stotnika solnčni mrk na dvorišču. V slučaju dežja bo solnčni mrk pod šupo.«

ŽIDA STA PREVARILA.

Potepuh stopi v židovo beznico ter si naroči raznih stvari. Ko mu žid Salamon zavije vse v papir, napravi potepuh kretnjo kot, da hoče plačati, obenem pa se obrne k oknu ter vsklikne: »Gospod Salamon, pri oknu vam hoče nekdo krasti!«

Žid plane k oknu, ter pomoli glavo skozi: »Jaz mu pokažem falotu!«

Drugi potepuh, kateri je čakal zunaj zgrabi žida za brado ter začne kričati? »Kolega, na pomoč, na pomoči«

Prvi potepuh pobaše kar more ter jo urno odkuri skozi vrata. Med tem drugi izvleče škarje, odstriže židu brado ter pobegne rekoč: »Tole vzamem za spomin«.

Oskubljen žid pa modruje: »Eden mi je odnesel razne stvari, drugi mojo staro brado; a če prideta še enkrat, jih že najvijem, da bosta pomnila...«

NA PEPELNIČNO SREDO.

»Šentmanej vendar ali nisem pravega ključa vzel, kaj, da ne gre notri«. »Pojte sem g. sosed, tu je še prostora dovolj!« se sliši iz jarka ob hiši.

...IN NJEGOVA ZNANOST PARAGRAFOV.

Ko so ga vnovič prignali na sodnijo, ga je sodnik kar brez pomisleka obsodil. »Kaznovani ste na deset lir globe in sicer po paragrafu... paragrafu...«

Obtoženec: »Gospod sodnik nikar si ne razbijajte glave. Saj poznam jaz ta paragraf 287.«

DOBESEDNO.

Voherna gospa Katra Balonerka je bila sama doma, njen mož pa na letovišču. Hotela mu je pisati pismo, toda pisati ni znala. Poklicala je tedaj služkinjo in ji velela pisati dobesedno:

„Dragi mož postopač in lahkoživec!

Ti se potepaš naokoli. . . . .

Služkinja: „No, naprej!"

Katra: „Se potepaš naokoli, lumpaš in zapravljaš, name ne misliš, prosjačiš, denar, mene pa..."

Služkinja: No, naprej, gospa!"

Katra: „Mene pa.. (čez nekaj časa) nič! vse naj vzame hudič, nesi na pošto, pa z Bogom." Nato je odšla.

Soprog je dobil tole pismo:

„Dragi mož postopač in lahkoživec! Ti se, potepaš naokoli. lumpaš in zapravljaš, na mene ne misliš, prosjačiš denar, mene pa naj vzame hudič, pa nesi na pošto in z Bogom".

Kako je izginilo vino.

Res, vroče je; za mizo gospod Pip sedi,
si krajša s pitjem čas in v rokah list drži.
A gospod Pap iz lule kadi svoj drag tobak,
vrti se dim krog ust mu, nad glavo je oblak.

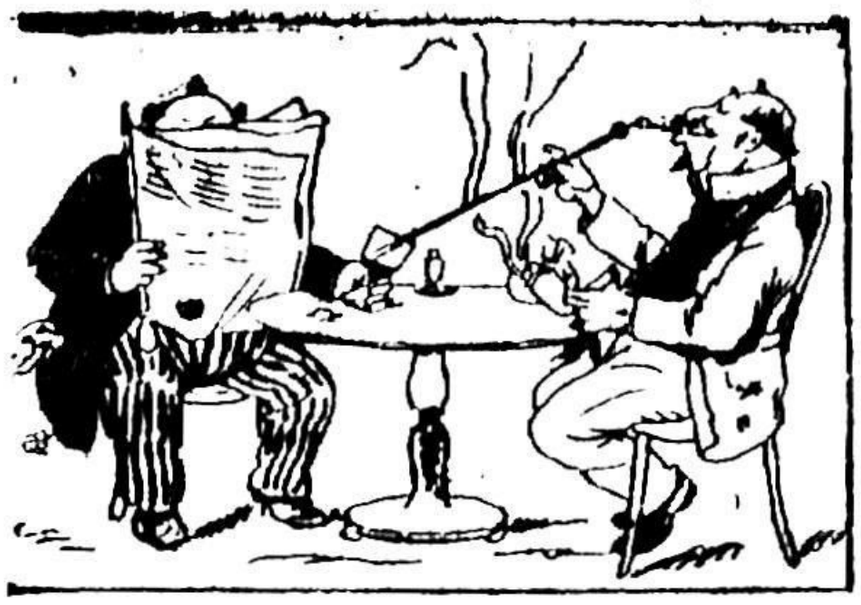

Gospod Pap je moder, ko žeja ga mori,
saj pipa le zato ni, da se iz nje kadi.
Nastavi cev v kozarec in srebljce vince z njo,
kozarec pa se prazni, oho, kaj bo pa to?

Ko gospod Pip zamišljen postane žejen že,
zagleda kapljo vina, zježijo se lasje...
A gospod Pap je miren, prav modro se drži,
nedolžen res je v stvari, le pipico kadi.

MED PRIJATELJI.

N. in B. dva dobra si pijančka se vračata iz gostilne proti domu.

A. (naenkrat obstane in pravi.) Ti, ali si moj resnični prijatelj?

B. (začuden.) Gotovo! To še vprašaš?

A. (svečano.) Potem ti povem, pazi na svojo ženo. Ona naju goljufa oba.

INTELIGENTNA GOSPA.

Kregarjev Janez je šel s svojo nevesto prvič v mesto v gledališče. Jako pa se je začudil, ko je opazil, da si je njegova soproga nabasala vse žepe s kruhom, sardinami in vtaknila v vrečo nekoliko steklenic vina.

»Micka, komu pa misliš nesti vse to?«

»Oh kakšen tepec si! Ali nisi čital na lepakih, da je od prvega dejanja do drugega 8 dni? No in ta čas morava vendar kaj jesti!«

NE RABI ZDRAVNIKA

Bilo je že po polnoči, ko je mati Drinova tekla na vso moč k zdravniku, proseč ga, naj nemudoma pohiti k njenemu sinu, ki mu je v spanju pri odprtih ustih šla miš v trebuh. Toda zdravnik, ki je bil že v postelji, se je obrnil na drugo stran rekoč: »Ni treba, mene; spustite kar tudi mačko notri.«

DAR.

On: Darujem Vam svoje srce!

Ona: (vzdihne.)

On: ..... svoje življenje.

Ona: (vzdihne.)

On: ..... svoje premoženje!

Ona: (vzdihne veselo.) Konečno vendar!

Pozor! Otroci! - Pozor! Stariši!

Začetek šolskega leta se je približal.

Kje boste letos kupili

Šolske knjige in šolske potrebščine?

Nikjer drugje kot v novi

NARODNI KNJIGARNI

V GORICI

v hiši Goriške ljudske posojilnice

VIA CARDUCCI ŠT. 7.

Pridite in prepričajte se!
Dobili boste najboljše blago
in po najnižjih cenah brez
konkurence

V Narodni knjigarni dobite vse vrste zvezkov na najfinejšem papirju vsake kakovosti, svinčnike najboljših tovaren, držala, peresa, škatlice, torbice, radirke, tablice, črnilo, tuš, šestila, risalni papir, gobe in gobice, ravnila, trikote in še celo vrsto sem spadajočih predmetov.

Cene brez konkurence.

Trgovci, poslužujte se Narodne knjigarne v Goriciki, Vam postreže solidno in točno!

Vesti iz kraškega Dunaja.

Pepčkov samogovor: „ Danes bo v našem stolnem, kraškem mestu gotovo velika pojedina, ako ni res to, kar pravijo ljudje.

Pravijo namreč, da je šel menda Soudatov Pepè s svojim lovskim trustom na zajce Drugi pa pravijo, da so šli zajci na lovce. Zajcev je bilo toliko, da so se jih baje lovci zbali, ter tako neusmiljeno streljali, da ni nič pokalo, zajci so pa samega veselja tango plesali. Ves trust ni imel toliko smodnika, da bi enemu samemu zajcu ušesa zazmodil. „Venderigola" pa ni bilo blizu ne daleč, da bi jim vsaj puške s črnim redičem nabasal. Govori se celo, da so zajci eno puško odnesli. Če je to res, potem pa ne bo pojedine zajcev, marveč slanikov.

Pravijo.

Pravijo, da se je ustanovil v Ležečah pri Divači velik »Kaffehaus«, ki je včasih odprt kar po celih 48 ur zaporedoma. Čuk je to večkrat opazoval z bližnje murve.

Pravi Čuk na palci, da so mu nekatere Šempaske punce poslale pogodbo, da ostanejo tete.

Kozina.

Pravijo, da ker je še daleč do pusta, ko bo zopet koleda odprta, se radi dolgočasja Št. Viško gorski godci pridno vadijo v boksanju. Vaje se vrše vsako nedeljo v Poljah. Čuk pridi pogledat, ker glavno vlogo igra žlahta tvoje žene.

Pravijo, da če bi zapalili v Matenje vasi »fovšijo«, bi gotovo gorela kakih osem dni.

Pravijo, da so nekateri ošeški fantje in nekatera čekavska dekleta jako žalostna, ker jih domači fantje zasledujejo.

Pravijo, da je med kačami in hariškimi fanti le ta razlika, da kače oživlja le solnce čez dan, da lahko razsajajo, Lariški fantje so pa čez dan leni kot kače, po noči, jim daje življenje lunini svit, da tako razsajajo, da jih celo Čuk sliši do Gorice!

Pravijo, da se ne sme motiti lepe čebelice, ki nosi pošto iz Bistrice v Harije pri svojem »rednem in vzornem opravilu«, sicer priskoči stari sršen, ki sedi sredi Bistrice na pomoč, in dotičnega dobro vpiči. Sršen ima toliko strupa na razpolago, da bi lahko z enim bodljajem zastrupil vse Harije!

Pravijo, da je v Brezji neka S., ki dosti misli in govori, pa malo ve. Zato naj se Čuku priporoči, da jo kaj nauči.

Pravijo, da imajo podeskovški lovci zelo poskočne noge in tudi nežni spol bi se mnogo več zanimal, če bi le brati in pisati znal.

Pravijo, da niso hoteli Hruševci sprejeti nekega tujca v gasilno društvo zato, kjer je premajhen.

Pravijo, da so se v Brinju na parni žagi jako dobro skupaj »zglihali.«

Pravijo, da je neki J. iz Predjame začel sam konje goniti v Postojno.

Pravijo, da se nekatera Belška dekleta strašno jezijo na Čuka, zato ker jih je videl z Belške lipe, kako hodijo na izprehod s Krstavci.

Pravijo, da so Bukovci spomladi Cerkev vsejali, pravijo da je bilo preveč suho leto, da se je seme od vročine pokvarilo.

Pravijo, da bodo napravile Šmihevske kratkokrilke športno tekmo društvo »Adrija« Trst na juh, potem pa nazaj.

Pravijo, da predjamski fabrikantje so jako ponosni na svojo industrijo in na svojo bitroumnost.

Pravijo, da smo mi Praprovčani padli v 2 m in pol globok jarek, in nimamo tako dolgih vrvi, da bi se ven potegnili.

Pravijo, da je ob cesti Reka-Trst lepa vas Herpelje-Kozina, kjer nobeno dekle fanta nima. So lepe, mlade, luškane, pa tudi priletne vmes zapuščene. Kdor rad bi družico izbral, le sem naj pride, ne bo mu žal.

Pravijo dekleta, da so fantje iz Iderške hodili na Versnik koruza ropkot samo zato, da so se naučili »solo« plesati.

Pravijo, da imajo fantje iz Iderška zelo radi tista dekleta, ki Govejškim fanton ostanejo.

Pravijo, da so fantje iz Grape pri Iderški zelo suhi postali, odkar so nehali hoditi na rejo na dolenji Vrsnik.

Pravijo, da črniška dekleta ne marajo več za nobenega kmetškega fanta, zato, ker bi rade imele same kavalirje, pa gotovo bodo morale tako dolgo čakati, dokler ne pridejo kavalirji na vojno odškodnino.

Pravijo, da so se v Črničah kregale štiri žene, vmes pa se je ena tolkla po sedalu, je bilo za počit.

Pravijo, da je postojnski Pepe »von habe nichts« začel zahajati proti Kazarni, ker nemara nobena frajla več poslušati njegovega blebetanja.

Pravijo, da se slavinska takoimenovana »vdova pri živem možu« zelo boji za svojega provizoričnega možicelna, ker jo misli kmalu poplhati od nje.

Pravijo v Sužidu, da Čuk mora biti kakšen nevidnež, ker ga ne morejo najti, zato jim Čuk svetuje, da si nabavijo povečevalno steklo.

Pravijo, da v Pliskovici je neki čevljarski mojster poslal svojega vajenca, z vrečo po domači vasi nabirat stare čevlje. Sedaj jih kuje, biksa in lakira. Toplo se priporoča slavnemu občinstvu v mestu in na deželi za reden obisk.

Pravijo, da v Pliskovici v prodajalni pri »Zludji« prodajajo kruh na neke nove utežе in sicer 88 dkg. za kg. Ker so ti kg. lažji, se prodaja kruh po 1 L 70 stot. mesto 1 L 60 stotink.

Pravijo, da na Gorenjem polju je »taka fest dekle«, da so se trije fantje prav pošteno zanjo stepli. Čuk je vse to z oreha videl.

Pravijo, da so podrli v Vipavi dne 22. sep. po noči na igrišču S. K. Nanosa neznani smrkolini goale (golstange). Kakšne namene so imeli pri tem nočnem podjetju, še ni znano. Sodi se pa, da bodo dotični dobili kolajne iz repe in veliko nagrado, kajtr za tak čin je treba precejšne fizične moči in tudi poguma. Želi se, da bi bilo takemu početju konec, drugače bodo imeli priliko občutiti izborne »strele« vipavskih fusbalistov.

Pravijo, da so v mesto Postojna svoje čase vozili iz Čufarije prav tolste prašiče. Nasprotno je pa pri ljudeh, kateri pridejo od tam. Ti se pa šele tu odebelijo. Ni čudo, če se ženske odebele, ko pò ogromni večerji požro še vsaka po 20 rakov. Sigurno, so jim tudi ti udarili na mast. Naj jim le tekne. Samo Bog obvaruj eksplozije.

Pravijo, da se je v Starivasi pri Postojni na nedeljskemu ognjegaškemu izletu konštatiralo, da so se ponovno v postojnski kanigaliji go-

dobna tekočina je hladilno in pomirjevalno vplivala na živce vseh plvcev. Hvalevredni učinek. Toda posledice so bile dvadvevni grozni »kacenjamer«, za katerega je bil naš sodavičar zelo hvaležen.

Pravijo v Postojni, da sta se »dolgi plomeniti Pepe« in Guido M. zavezela, da morata odnesti prvo kolajno na dirki za prvenstvo Jul. Benečije. Na ta račun se vsak dan turnirata v Sežano. Želimo na obe strani obilo sreče!

Pravijo, da je bila tlaka (robota) odpravljena leta 1848; na Slapu pri Vipavi pa se še vedno opravlja na občinskih potih oz. »grabnih« vsako leto pred trgatvijo.

Pravijo na Slapu, da so tam tako vzorne poti in ceste, da če bi kdo letel z letalom par metrov od tal, bi gotovo ne zadel nobenega kamna.

Pravijo, da ima Slap take politike, da če izve Radič zanje, jih naroči takoj en vagon za poskušnjo. Uporabil jih bi za diplomatično službo svoje »republike«.

Pravijo, da odbor »Slov. izobr. društva« na Slapu že več časa išče spretnega »piskroveza«, da spravi v red društveno knjižnico.

Pokvarjen telefon

Nežika je prišla v mesto k stricu na obisk. Po običajnem pozdravu in srčkanju, bi jo stric rad naprosil, da bi mu odpravila nekaj domačih, sitnih del toda ni znal, kako bi pričel. Nakrat ugleda Nežika v zid pritrjen telefon.

»Oho kaj je pa to«, vpraša radovedno.

»To je telefon«, odgovori stric.

»In se govori v zid?«

»Ne, marveč na veliko ali malo razdalje.«

Nato je poslal stric Nežiko k svojemu bližnjemu prijatelju, ki je imel tudi telefon. Ko se je stricu zdelo, da mora biti že tam, je pozvonil in laskavo zaprosil Nežiko:

»Povej rožica, ali bi bila pripravljena oprati danes par umazanih gat in srajc?« Nič odgovora, dasi je stric nategoval ušesa. Čez nekaj časa se vrne Nežika enako vesela.

»No«, pravi stric, »si razumela?«

»Kaj sem razumela? Saj nisem čula niti besedice?«

»Pa saj to ni mogoče; morda je pokvarjen telefon? Čakaj ti tu pri telefonu grem jaz tja.«

Stric je šel k prijatelju in nastavil uho.

Nežika: »Halo, halo!«

Stric: »Halo, srčice!«

Nežika: »Striček moj zlati, dobri, ali bi bili toliko prijazni in posodili moji mami 2000 lir?«

Nič odgovora.... Nežika je kmalu nato ugledala strica na pragu sobe ki je nejevoljno majal z glavo.

Nežika: »No in....?«

Stric: »Imaš prav Neža, niti besedice se ne čuje. Telefon je v resnici — pokvarjen.«

Širite „Čuka".

Samo za ženske, a ne za žensko.

V ženskem kupeju sedi gospod in mirno kadi. Novodošla gospa se uljudno obrne do njega: „Oprostite gospod, tu je napis, ki pravi: **samo za ženske**"

Gospod pravi mirno: „Da, da milostiva gospa ženska, ali ne veste kaj je množina? Ta napis velja za več žensk, vi ste pa samo ena ženska! "

Pravijo, da so Škrbinci na bendimsko kvatrenco v Rihenberku iznašli novo pot v Škrbino — kar čez lužo. Fregatni kapetano je bil za isti dan stric Jepe iz Škrbine.

Pravijo, da je v Predjami gospa, ki zelo moderno frizira; ne rabi glavnika in ne kravjega štrigla. Sprejema od 3—6 ure. Ob istem času in ravno na istem prostoru sprejema tudi Bukovski Advokat.

Pravijo, da je nek postojnski čevljar kar čez noč zabogatil s krpanjem, in je prenesel svojo delavnico in zalogo kar v sredo mesta. Tam mu bo seveda še bolj šlo, posebno še, ker mu bo njegova družica pridno pomagala. Prvi dobiček iz nove delavnice je namenjen za nakup svilenih oblek in klobukov. Čuk to delavnico vsem toplo priporoča, cene in »sorotaki» so sicer visoki, a za to garantira za celo — leto.

Pravijo, da kedor hoče v Hrenovice priti, mora svoje čevlje na rami nositi, in sicer zato, ker je blata do kolen. Ni čudno da imajo ženske kratka krilca. Če bi imele dolga, ostalo bi polno blata na njih.

Pravijo, da Hrenovice vas v sredini fare stoji. Takih deklet po volji nikjer ne dobiš kot ravno v Hrenovicah. Če se hočeš, se prav lahko oženiš, moraš v Hrenovice priti. Tam so stare in mlade, ki može dobile bi rade.

Pravijo, da se je v Kozanskih jarkih pojavilo mnogo zelenih in drugih žab. Zato se naproša Vipolžke strokovnjake, da bi priskočili Kozancem na pomoč; v odškodnino so jim Kozanci pripravljeni pomagat pulit in obrezavati repo.

Pravijo v Sempolaju, da imajo zaročenci zelo iskreno in vročo ljubezen, ker se v istem hipu tako blaženo pretepajo, da je joj! Čuk na palci jih je videl.

Pravijo, da je »Pepe« v Sempolaju zelo čvrst in ljubezni poln.

Pravijo, da nekatteri radi istovetijo Sovodenj (S. H. S.) z Sovodnjem pri Gorici, »Čuk na palci« pa jim to poka, da ni to res.

Pravijo, da so se ljudje na Slapu ob Vipavi zelo poboljšali v teku 4 let; pred 4. leti so bile gostilne vse polne, vsako nedeljo in večkrat tudi na dan pondeljka, sedaj so po večini vse prazne, ker zelo napreduje varčnost, marljivost, najbolj pa gospodari uboštvo, katerega je danes poln ves svet.

Pravijo, da so na Gradišču pri Vipavi neka dekleta svetovno znane; poznajo jih celo fantje iz Sicilije.

Pravijo v Budanjah, da ne veljajo več cerkvene zapovedi, ker imajo nekatera B. dekleta »trideset novih«. Te se pa glasijo, kako treba delati, da dekleta lahko fante dobijo. V kratkem izzidejo na svetlo. Pozor dekleta.

Pravijo, da so bile škofeljske gospodične jako »nobel« na njihovem javnem plesu, tako, da je Čuk, na palci dolgo mislil, da so iz Pariza.

Pravijo, da so šmartenske gospodične nehale nositi židane nogavice in mreže na glavi, odkar imajo fantje rdečo sušo v žepih.

Pravijo, da Studenčanska dekleta niso za kmeta, zato ker so prelepa, gospod jih ne mara, zato jih je na vsakega več kakor dva para.

Pravijo, da kdor hoče v Goriče iti, mora seboj metlo nositi, da bode nosil po podeh, da se no bode zgubil po sneteh.

Pravijo, da pravijo nekatera gorska dekleta, da se zato ne ožnijo, ko v Goričah ni nobene gostilne, da ni fantje k njim prišli.

Pravijo, da so Biljanci preteklo nedeljo zvon razbili. Pravijo iztotam, da bi bilo bolje, če bi manj nabijali na zvonove in hiše ob priliki cvhar. slavnosti bolj razsvetlili. Razsvetljava je bila tako šibka, da je morala priti razsvetljavi na pomoč luna.

Pravijo, da se Gorenjski mladi fanje zelo zanimajo, za nežni spol v Belskem.

Pravijo, da pravijo Gorenjski »fančki«, da so okna v Belskem zelo neprikladna za nočne aventure.

Pravijo, da bodo vrhpoljski fantje z dekleta priredili igro na Galinovem hribu.

Povabljena so vsa društva vipavskega okrožja. Priprave so velikanske.

Pravijo tukaj v Trstu, da »Čuk« premalo kuka u Dobravlje pri Sv. Križu. Radi bi kaj več novic izvedeli.

Pravijo, da urad Vrhpoljskih klepetulj še vedno dobro posluje. Gorje osebi, nad katero se spravijo. S svojimi brezzobnimi čeljusti jo oberejo do golih kosti. V kratkem skličejo izvenredeu občen zbor, ker si hočejo pomnožiti svoje delo radi daljših noči. Čuk nasvetuje Vrhpoljcem, da kadar bo ena izmed teh umrla, ji morajo jezik posebej 7 »klafter« globoko zakopati, drugače ne bodo imeli še po smrti miru pred njo.

Pravijo nekatera Sužidska dekleta, da Čuk je lažnik, podlež, obrekovalec, da razmaša take budalosti okoli In zakaj? Zato, ker govori resnico, ker Čuk pravi da izjema potrjuje pravila.

Pravijo, da se po Sužidu širijo fantastične govorice, da bo v kratkem ustanovljeno klepetuljsko društvo »Dolgi jezik«, katerim pa Čuk ne verjame, ker so najbrž iz trte izvite.

Pismo.

Karisimo mi Giusepe!!!

Jeri 11. 9. 23 ho ricevuto tuo skrito, gracie! Tu non puoi macinare ke dispiaccere e pene ke ke non pozo venire kome tu ai skritto, per ke io stocia due ciorni poko bene. Se tu kredi mio Pepi di amarmi vieni atrovarmi, ke ti spelo onji ciorno kon brači aperti. Io te desidero di vederti presto perke io e ammo sinccaramente. Vieni mio belo Pepi. Ora non mi resta altro ke mandarti saluti infiniti Tua ammatisima Erminia.

Karišimo Aurelio!

Oži go riševuto la tuva letera, gacije. Jeri sono stata a fotografo. E mi sono fatografato e ti manto ance a ti un letrato. A Komeno mi šento paštvanca bene ma me toka molto di lavorare e scovare per gudanijare qualche soldo, per comperare la Bala per špožalicijo. Io vado oni tanto anke a Tršt. per vedere qualche koza per škriverti tebe ka-a-a-ariššimo Aurelio. Adeššo šero la mija lett-t-t-er-r-ra e ti mando multi molti šaluti resto sempre tua fidanšata

Tua Brava:

Vijola.

IZ VOJNIH ČASOV.

V skladišču južne železnice na postaji Laze pri Ljubljani se delavec Poplatek nekega dne mirno vsede na pripraven zaboj in nažge svojo fajfo ter spušča prijnerne dime v večnost.

Kakor zbesnel skoči k njemu skladiščnik in ga nahruli radi tega početja, češ kako se drzne tukaj tobak pušiti ko vendar stoji na tablici »Tobak pušiti je tukaj prepovedano«. Takoj ga pelje k postajenačelniku na odgovor. Po dolgem pričkanju in zmerjanju pride vendar tudi naš Poplatek do besede in pove, da na tabli stoji napisano, da je prepovedano pušiti *tobak*, ni pa nič rečeno za *listje*, on pa, da puši izključno le listje ter pomoli načelniku fajfo in mehur, češ naj on preišče, če je kako peresce tobaka vmes.

NELJUBA POMOTA.

V vlaku proti Smolensku sta se v prvem razredu peljala dva potnika. Čudna okoliščina ju je združevala; imela sta namreč kot prtljago oba popolnoma enake kovčeke. Tudi kovčeki so bili posebnost. Eden izmed potnikov je bil novi rabelj carstva, ki se je z modernim morilnim aparatom podajal na svoje novo mesto. Drugi, moderni Angležž je nosil sabo najnovejši potovalen kloset. Nesreča je hotela, da sta pri izstopu potnika zamenjala svoje kovčeke. Koj drugi dan po svojem prihodu je imel rabelj izvršiti smrtno obsodbo nad hudim političnim zločincem. Koliko je še rabelj pritiskal na sprožilen gumb, se aparat ni dotaknil zločinca, temveč mu še temeljito izpral glavo. Bil je pomiloščen. V istem času je pa drugi aparat elegantnemu Angležu zadal strašno rano...

PREBRISAN KMET.

Od Senožeč je peljal kmet poln voz sena v Trst na trg. Po nesreči ali po nerodnosti, se mu je pa voz izven trga prevrnil na cesti. Kmet sam ni mogel gotovo stvar v red spraviti, pa je začel na vso moč kričati: »Ubogi jaz, pomagajte, pomagajte ljudje božji, moj sin je pod vozom.«

Naenkrat je pridrvelo polno ljudi, ki so marljivo pomagali pri delu. Ko je bilo vse storjeno in ni bilo več sena na tleh, ga nekdo vpraša: »Kje je pa Vaš sin?« »Doma je«, odgovori kmet, in če ne bi tako kričal, bi mi nihče ne pomagal.«

STROGA DISCIPLINA.

Vodstvo neke železnice je izdalo ukaz, da ne sme noben uslužbenec ničesar na svojo roko storiti, marveč vedno vprašati vodstvo za navodila. Nekega dne dobi načelnik iz oddaljene postaje v gozdu sledečo brzojavko: »Na pragu vagona žre volk nekega potnika. Zahteva se navodilo.«

POSTREŽNIKI.

Evangelij pravi, da moraš poljubiti roko, ki te je udarila, a to ni še nič napram temu, kar sem sinoči videl. »No in kaj si videl?«

»Videl sem, da je postrežnik krtačil one čevlje, ki so ga zjutraj obrcali.«

KONTRAST.

Gorjan je prišel na Vipavsko ob trgatvi in je trgal. Ko se mu je zjutraj izmuznila jagoda po zemlji, je rekel: »Jagodca božja, kam pa bežiš?«

Zvečer pa, ko ga je bil sit do grla, je rekel: »Šmentana jagoda, kam te hudir nese?«

DVA NEZADOVOLJNEŽA PO PRAVICI.

Gospod, ki je srečal dva fantiča, ki sta si bila za las podobna:

»Čuj, mali, vidva sta dvojčka, kajneda.«

Mali: »Da, gospod, dvojčka sva, toda ni lepo biti dvojček.«

Gospod: »Kako to?«

Mali: »Kadar papa ne more dognati, kdo izmed najur je napravil kako nemmost, nakleste oba dva!«

DVOJNO OKOSTJE.

Na novo sprejetega služabnjka v muzeju vpraša nek obiskovalec:

»Kako se je imenoval človek, ki je imel to okostje?«

Služabnik: »Tut-ank-amen!«

Obiskovalec: »In to manjše okostje?«

Služabnik: »Je tudi njegovo, ko je bil še mladenič!«

Pravijo, da so se Novomeščani vsi dali vpisat v Kalanovo vojsko in zato kaj pridno uničujejo alkohol, tako, da se gostilničarji nimajo za pritožit, ako se pa bodo pritožili, naj Čuk pametno razsodi.

Pravijo, da v Novemmestu ni nobena politična stranka bolj močna ko druga, pa to ni res. Čuk se je sam prepričal, da so vse moččne, ker kolikor je glav skupaj, toliko je strank.

Pravijo, da je zrastla v Lomu čudna rastlina. Nekateri trdijo, da je bržota, drugi, da je štor, tretji, da je kopriva. Da se dožene, katera trditev je prava, so izvolili Lomnjani poseben odbor strokovnjakov, ki naj preišče to čudno stvar. V odboru so: Filozof Čo iz Port-Arturja, gosp. Gigajski iz Port-Arturja, učenjak Strašanski iz Krotendorfa in orožnik iz Tuzle. Kako bo prepričanje teh rastlinoslovcev, bomo poročali Čuku, če bržoto, oziroma štor, oziroma kopriva ne pomori poprej slana.

Pravijo, da so Novomeške gospodične take in enake, pa to ni res. Čuk ve, da so le enake in take.

Pravijo, da Čuk ne bo več pršu v Novomesto, pa to ni res. Čuk ve, da bo še pršu in bo tud' vse pogledal.

Pravijo, da Novomeščani in Novomeščanke se ne razumejo, pa to ni res. Čuk jih je videl na šancah.

Pardon!

Gospa, ki je srečala na cesti enega izmed dvojčkov: „Oprostite, imam čast govoriti z Vami, ali Vašim bratom?"

Gospod: „Ne z menoj, temveč njegovim bratom!"

Gospa: „Ah, pardon!"

Pravijo.

Pravijo, da imajo skoro v vsaki vasi po eno klopetačko, a jo rabijo samo dva dni v letu, na vel. četrtek in petek. V vasi Brezje pa imajo eno, ki reglja noč in dan.

Pravijo, da so včasih v Brezji dekleta jako cvetela pa so tudi fante imela, sedaj pa se je začelo cvetje vsipati, fantje pa umikati.

Pravijo, da »Tamburaško društvo« v Biljah je z velikanskim veseljem in navdušenjem pričakovalo prihod »Šarlove tetke«, katera je imela priti dne 7. oktobra, ali na veliko žalost društva je obisk iz gotovih vzrokov odložen na negotovi čas.

Pravijo, da so sklenili stavkujoči inštrumenti pri »Tamb. društvu« v Biljah poslati njih kapelnika v »penzijon«.

Pravijo, da so napravile biljanske »frajle« prošnjo na višjo cerkveno oblast, da bi jim dovolila hoditi odkritim v cerkev.

Pravijo, da Novomeščani ne politizirajo, pa to ni res, ker vedno politizirajo z vinom.

Odmevi zadnje skrivalnice

Murička s hribčka pošilja pozdrav gospej Sovi in Čuku in jo kroži takole:

Kam zginil si vratar,
kaj za goste ni ti mar,
ki pred vrati čakajo
in od »švahosti« plakajo?
Pečenka se na miz' hladi,
in že pred vrata jim diši,
zato odpri jim ti lenuh,
gostitelj sam je požeruh!
Ne vidi nič, ne sliši nič,
zaljubljen je ta stari ptič,
gospico z masko je že vjel,
če tud' bi tega prav ne smel.
Na glavi že gotovo pleše,
z vseeno se mu hitro vmeše,
Pazi Ti neumni starček,
saj piši več za mladi parček!
Na glavi repež zdaj stoji
noge pa gori v »lefte« drži
zmešala se je star mu pamet,
ki je boljša kakor žamet.

Jeram Jakob iz Vrha pravi:
Poiskal sem vratarja in ti ga pošiljam nazaj s tole pesmico:

Bil nisem in ne bom poet,
a če že silite me pet,
zapojem vam: trali-trala,
Čuk in sova: hop sa sa.
In ž njima tudi vratar,
a zanj mi je pač malo mar.
Jaz povabljen nisem bil,
k mizi mene ni pustil.
En čas sem vendar se pomudil
in vratarju sem se čudil,
klobuku in njegovi glavi,
si ti vratar v gala opravi?

Nekdo, ki se je pozabil podpisati, jo je tako zavil po svoje:

Če požrešen
vratar bi ne bil,
gostom povabljenim
bi se ne skril.
A vratar ima
modro glavico,
so noter možgani
ki niso za mesnico.
Hej si je mislil,
če bi se skril,
jedila napravljena
sam bi vse povžil.

Justina Lapajna, Ponikve piše:

Vratarja iskali,
dobili nikjer;
prehudo ste skrili,
to grdo ste zver.
Dobili smo glavo,
telesa ni bilo,
se čudno nam zdelo,
to zame ne bo.
Liric ne pošljem,
ker je že prestar,
za mladega pošljem
ti raje jih par.

Špacapan Marija, Ozeljan pravi takole:

Vratarja sem pojeskala, ker sem mislila, da je fejst fant, ker pa je grd in star, še zraven zaspan, ti ga pošiljam nazaj v koverti, ako je prav; naj ga le ima sova, jaz ga ne maram.

Pavla Seražin, Sežana: V prilogi Vam pošiljam nazaj vratarja; ker premalo čuva izročeno hišo, ni svoji službi zvest. Takega služabnika pa, nikjer ne marajo, jaz tudi nel

Pepca in Rezka iz Malega Dunaja sta jo zagodli:

Oj, ti vratar presneti,
res dobro znaš se skrit,
si dobro v krila zlezel,
te težko je dobit'.
Je dobro, da je moda,
zdaj ta prišlá med svet,
da ženski krilo vleče
dva metra se od pet.

Nekdo iz Grahovega:

Ni bila preveč muka
dobiti mi vratarja
saj zagradi pol »Čuka«
ker je namest' oltarja.
Zarce v gala opravi
stoji vratar tam vzadi,
al bistro moje oko,
sem rekla: tole bo.
Zato ga vam pošiljam
in pravim — me ne boš,
vrzite ga k dopisom,
da, bo prej polen koš.

Vekoslav Obleščak, iz Volč kot slavček tako poje:

Dobil sem vratarja,
k'je dolgih »muštac«
in glave debele,
res pravi »furbac«.
Le še naj se skriva,
za »gvišno« ni lep,
dobi ga pa vsaki,
četudi je slep.

Lenčku Rudolf, Vedrijan jo je zažvižgal takole:

Modre glave res si bil,
med gospodo si se skril,
mi vseeno smo dobili
te, iz službe napodili,
naj te ima ljubi Čuk,
da krtačiš mu klobuk.

Vratarja so še dobili: Karol Valenčič, Nadanje selo; Neznanka iz Sežane; Ljudmila Vogrič, Trbiž.

Zdaj komedije je konec,
le vtaknite glavo v lonec!

Listnica uredništva.

Vrh.

Dobra jutre, Pepa,
a biste ki pabim,
da vseh sbari nadrukat
not u Čuku ris na smim.
Kejšnkrat je dabra
na mala teh reči,
kaku se pubi štmaje,
kaku ki vas stoji.
Pa drujkrat se uaglaste,
de boma kišna djal,
pa temu al pa un'mu
'nmal panagajal.

Vojaško pismo:

Pišite bolj lepo,
pišite bolj razločno,
da ne zleti rokopis
v koš tako poskočno.

Ternovice:

Vaša pesen me je res ganila,
do dna je mojo dušo prerodila,
dokler ni v mojem košu vtonila.

Postojna:

Preosebna stvar,
nas jo Bog obvar',
Čuk še izgubi
perje in oči,
če bo spravljal v svet
take le stvari.

Mimi in Bifi.

Hvala vam za sliko
in za besedilo,
ki zares veliko
ni zadosti bilo.

Ternovica.

Via Riborgo in »štacijon«,
kdo vse to zastopi,
mi nočemo za božji lon
niti ne za »bes te lopi!«

Trnovo, Kobarid.

Čuk daje take stvari
psičku na rep,
da z njimi v koš leti.

Prapetno.

Da so dekleta pijana
res ni lepo,
da to se po svetu, razglaša
dovolj je grdo.

Snežanjske gospodične:

Da hodijo one v vas?
No, res je prišel lepi čas,
ko za enega deset.
Tepe naših se deklet,
a spoznajo, da je štor,
če falot mi je pa nor.

Volče.

V koš je zletelo,
ni sreče imelo,

Nasirce.

Dekleta so pijana
in hodijo po vodi;
če je to resnica,
so po novi modi.

Šempolaj.

Oj, predragi Šempolaj,
da ne bode direndaj,
smo zagnali stvar spet v koš,
kaše pihal nam ne boš.

Kozina:

Če ohcet bo za opasilo
To ni kaj čudno opravile.

Praprot.

Mirno v košu počiva
In čaka gnojnega odrešila.

Konec.

Ne v listu ne v košu ni prostora,
zato vse drugo na gnojišče mora.

MOBILJE
O. BERNT
GORICA, — Piazza d. Vittoria 21
na Travniku) Tel 69.

Prodajalko, ki se obenem razume tudi na knjigovodstvo, s trgovsko izobrazbo, zmožno obeh jezikov, se sprejme takoj. Ponudbe na upravo lista.

Na prodaj!
Na DOLII nad Ajdovščino je na prodaj nova enonadstropna še ne povsem dodelana hiša z zemljiščem. Hiša je primerna za letovišče in ima prostora za dve družini. Natančneje podatke daje IGNAC VELIKONJA, Lokve p. Trnova pri Gorici.

GORICA **BRUNO SAUNIG** GORICA
Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7
usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.
:: Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ::
Sveče, vesek, kadila.
Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.
Podružnica v Solkanu.

Znana slovenska tvrdka
JOSIP KERŠEVANI
mehanik, puškar in trgovec
Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)
se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovaren, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezenju, krpanju in šivanju brezplačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia Ameriških tovaren, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko stroko.
Delavnica in popravljavnica
Stolni trg št. 5.

Franc Prinzig - Gorica
na Katerinijevem trgu št. 2.
Prevažanje z avtomobili, izdelki iz cementa, iz umetnega kamenja, izrezani kipi itd.
Zaloga cementa in krede.
Cene brez konkurence.

Goriška Ljudska Posojilnica
v. z. z o. j.
Gorica. Via Carducci štev. 7 I. Lastno poslopje
Križišče tramwaya. - Najstarejši slov. denarni zavod v Gorici — Ustanovljen l. 1883.

Obrestuje navadne **hranilne vloge po 5 %.** Na odpoved **vezane vloge** obrestuje po dogovoru najugodnejše.
Sprejema vloge na **tekoči račun.**
Daje svojim članom **posojila,** na vknjižbe, menice in zastave, ter jim otvarja **pasivni tekoči račun.**
Uradne ura za stranke od 9 - 12 in od 15 - 17.
Ob nedeljah, praznikih in sobotah popoldne se ne uradnje.